

Kailas

in Danilo Cedilnik

Kako naslikati goro, ko pa ima toliko različnih obrazov; iz vsake doline je njena podoba nova, spreminja se v letnih časih, zjutraj je drugačna kot zvečer ...

V časih se mi zdi, da se njeni obrazi spreminjajo kot obrazi ljudi: vedri so, umiti po nevihti, oblačni, žalostni, ponosni, nevarni, hudobni ob nesreči, prijateljski – čeprav je gora le ogromen kup skal in snega, razjeden od vode, vetrov in plazov, ovira na poti ptic. Oživi šele z nami, da jo skoraj posebejamo in nam kot zrcalo odmeva naše občutenje.

Če me gora vznemirja s svojimi oblikami in barvami, poskušam s čim bolj prečiščenim, skopim likovnim jezikom upodobiti svoje

občutje te gore, strniti njene različne obraze v splošno podobo, naslikati mraz in tišino, nevarnost, radost, samoto, lepoto belih razov, ki se vzpenjajo, vzpenjajo proti vrhu, proti dotiku.

Pri tem podobnost slike z motivom postane nepomembna.

Tako sem sveti gori Kailas predrzno spreminil nekatera razmerja, da bi poudaril njeno višino, izpustil nekatere podrobnosti in izbral svojo barvno skalo.

Pisavi podobne oblike v skali in snegu pa sem ohranil, jih dobesedno prepisal, saj si nisem drznil spreminjati lepote svetih molitev, božjega rokopisa. ●

Danilo Cedilnik, Kailas, olje na platnu

